
Nedeľný list

Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku Poprad – Matejovce, dcérocirkev
Veľký Slavkov
kpt. Morávku 301, 059 91 Veľký Slavkov

číslo 02

nedeľa, 05. apríla 2020

Milí priatelia,

po týždni sa vám opäť prihovám týmto netradičným spôsobom. Ponúkam vám na čítanie ďalšie číslo „Nedeľného listu“, ktorého úlohou je povzbudiť vás a aspoň čiastočne vám vynahradiť to, že sa nemôžeme stretnúť v kostole na službách Božích. Ako som spomínal v predchádzajúcom čísle, nie je jasné, dokedy táto situácia bude trvať. Ale kým budeme v takomto obmedzenom režime, budem sa snažiť aspoň raz za čas vám hodiť do schránok povzbudivé duchovné čítanie. Nech vám ono slúži nielen na zahnanie dlhých chvíľ doma, ale aj na povzbudenie a rast vašej viery v Pána Ježiša.

Zároveň vás chcem povzbudiť, aby ste si našli čas aj na čítanie Biblie. Ona je totiž zdrojom našej viery a pravým slovom, ktoré nám Pán Boh daroval. Ak neviete čo z Biblie čítať, začnite Novou zmluvou, konkrétne jednotlivými Evanjeliami. Okrem toho mám ešte k dispozícii niekoľko kusov knihy krátkych zamyslení nad Božím Slovom na každý deň – Tesnou bránou 2020. Ak by ste o ňu mali záujem, dajte mi vedieť, rád vám ju doručím. Žijeme síce v obmedzenom režime, lebo nemôžeme ísť, kde sa nám

zachce, ale to nevadí. My ako múdri ľudia, využijeme tento čas na to, aby sme mohli čítať a tým viac poznávať Pána Boha a jeho vôľu s nami. V tomto nás nič neobmedzuje. Využime túto netradičnú možnosť a príležitosť.

Dnes sme si doma čítali z Jánovho evanjelia príbeh o ukrižovaní Pána Ježiša. V 19 kapitole, 17 verši je napísané: *I niesol si sám kríž*. Pán Ježiš, o ktorom neveriaci Pilát povedal, že je bez viny a teda bez dôvodu na smrť, si sám nesie kríž, na ktorý ho o chvíľu pre naše hriechy ukrižujú. Oslovila ma Ježišova pokora, ktorá sa prejavuje tým, že si sám nesie kríž. Dnešný človek, nechce niesť kríž. Chceme mať šťastný a bezstarostný život. No súčasná situácia nám ukazuje, že to nie vždy ide. Musíme zobrať svoj kríž a tak nasledovať Ježiša. Nebojme sa toho. Pán Ježiš na nás nezabudol a ani nás netrestá. Je tu s nami, stojí pri nás a chce nám pomôcť prežiť aj tieto ťažké časy, ktoré tu sú možno preto, že sme zabudli niesť kríž a zvykli sme si na bezstarostný a bezbolestný život.

Budúci týždeň nás čakajú Veľkonočné sviatky. Budú určite iné ako doteraz. Mojou túžbou je, aby sme na ich konci mohli povedať: boli iné, ale boli lepšie ako doteraz, lebo sme si viac ako doteraz mohli uvedomiť, ako veľmi potrebujeme vo svojich životoch Pána Ježiša.

Na záver znova zopakujem, že ak by ste v tomto predveľkonočnom čase potrebovali akúkoľvek pomoc (urobiť nákup, vybrať lieky, poslať poštu, vybrať poštu, ísť k lekárovi alebo čokoľvek iné) a nemáte sa na koho obrátiť,

môžete smelo kontaktovať mňa. Spolu s mojou rodinou vám radi pomôžeme. Moje telefónne číslo je 0903 855 021. Na toto číslo môžete volať kedykoľvek, keď potrebujete pomoc, alebo aj keď vám je smutno a potrebujete sa s niekým porozprávať. Som vám k dispozícii.

Nech vás Pán Boh žehná!

Vladimír Maťaš

Obsah:

- Veľký návrat - *zamyslenie biskupa Západného dištriktu Jána Hroboňa*
 - domáca pobožnosť na 6. pôstnu nedeľu
-

Veľký návrat.

Vráťme sa ešte na chvíľu do nášho vlaku. Brzdy škřípu, kolos zastavuje uprostred poľa, ľudia sa udivení pýtajú, čo sa deje. Vystúpiť sa nedá, treba čakať. Dozvedajú sa: Sme na zlej koľaji, musíme prehodiť výhybku. Navyše sa vo vlaku rozšíril vírus, ktorý môže byť smrteľný. Aby sme sa pohli, musíme spraviť opatrenia.

„Nasadte si rúška!“ Všetci si nasadili.

„Nesmiete sedieť vedľa seba!“ Všetci sa rozsadili.

„Každý bude otestovaný!“ Všetci sa dali otestovať.

„Infikovaní budú izolovaní v osobitnom vozni!“ Všetci rešpektovali.

Zdá sa, že opatrenia sú účinné. Nákaza sa zastavuje. Ľudia prestali rabovať jedálny vozeň, vynášať „toaleták z veciek“, pomáhajú si s rúškami, berú ohľad na starších. Dokonca svitá nádej, že vakcína bude vo veľmi krátkej dobe. Takže by sa už konečne mohli pohnúť.

Skutočne, vozňami šklblo a celý kolos sa pomaly dal do pohybu. Vypuklo však zdesenie. Veď my sa vraciame! Ideme späť! Celé toto sme podstúpili predsa preto, aby sa všetko vrátilo do starých koľají! Sprievodca však opakuje: *„Vedeli sme, že sa musíme dostať až k výhybke, ktorá nás presmeruje na novú koľaj. Preto sa musíme vrátiť! Bude nás to stáť čas, peniaze, veľa sebadisciplíny, utrpia tým aj naši najbližší, viacerí stratíte prácu, prídete o podnikanie, veľmi mnoho sa zmení, ale iba tak si môžete zachrániť život. Cesta po starej koľaji vedie do záhuby!“*

Cestujúci v prvej triede sa búria, chcú odpojiť zvyšok vlaku s tým, že oni pôjdu ďalej, podľa plánu. Cestujúci v druhej triede by sa aj vrátili, ale boja sa tých izolovaných v osobitnom vozni. Žiadajú, aby bol odpojený a odstavený na slepej koľaji. Chorí sa boja, že nedostanú vakcínu včas a neprežijú. Cestujúci upadli do paniky a nevraživosti horšej ako predtým. A vlak sa znova zastavil.

V dôsledku šírenia koronavírusu sa pre mnohých stáva situácia dramatickou. Čo s nami bude?

Je zaujímavé vidieť, čoho všetkého sa chytáme, čo nám dáva pocit istoty v týchto neistých časoch. Znakom záchrany je rúško. Ak máme rúško, alebo dokonca respirátor, mali by sme byť v poriadku. Potom sú to zásoby – potravín, hygienických potrieb a liekov. Ak doveziem domov plný kufor múky, ryže, cestovín, konzerv, dezinfekčných prostriedkov, medikamentov a toaletného papiera, mali by sme byť, ja a moja rodina zahojení. Potom len dúfať, že to rýchlo prejde a že účinná vakcína bude rýchlo na svete.

Všetci viac-menej očakávame, že sa to vráti do starých koľají. Len to je práve ten problém. Že svet po koronavíruse nebude ten istý, ako pred koronavírusom. Aspoň by nemal byť. Všetci by sme si priali, aby čo najmenej ľudí zomrelo, aby sa vynašla účinná vakcína, aby to bolo čo najskôr za nami. Aby aj ekonomické, hospodárske dopady boli čo najmenej bolestivé, aby ľudia nemuseli strácať prácu, majetok....

Ak si v určitom momente povieme, zvládli sme to, môže to byť len pokračovanie toho, čo nás do takej situácie dostalo – pýcha. Odveká pýcha človeka, ktorá stojí na začiatku každého pádu. Pýcha, ktorá nás ubezpečuje, že my sme páni tvorstva a my to máme všetko v rukách a pod kontrolou. Až príde deň, keď sa to vymkne a.... vidíme, čo sa deje.

Chtiac nechtiac pripúšťame, že sú veci, ktoré nezvládame, ktoré sme pokazili, že si dokážeme ubližovať, byť sebeckí a bezohľadní v oveľa väčšej miere ako byť k sebe láskaví, tolerantní, proste dobrí. Že sa správame koristnícky a bezohľadne aj voči životnému prostrediu, ktoré „vzdychá a bolestí“, ako to hovorí Písmo v liste Rímskym 8, 22. Takáto vážna skúsenosť, nás učí pokore. A pokora nám hovorí, že treba zaradiť spiatočku. Vrátiť sa k tomu, čo je ozajstné, autentické, pravé, čisté, sväté. Ku vzťahom v znamení úcty, rešpektu, odpustenia, áno, treba povedať, možno to bude znieť pateticky – ku vzťahom v znamení lásky.

Takýto návrat je vždy ťažký, lebo sa veľa pokazilo, ale je šancou ku zmene. Ozajstnej, nie iba chvíľkovej. Bolo by veľmi dobré, keby sme si uchovali v pamäti všetky prejavy solidárnosti, obetavosti, ohľaduplnosti, obetavosti – ktoré vnímame teraz, keď naozaj ide o život. Ešte to len začína, nevieme kedy skončí, ale vieme, že následky budú veľké. Aby potom, keď bude ťažšie, vedeli sme jednať s pokorou, tou, ktorá hľadá skôr na prospech druhého než na svoj, ktorá sa nebude domáhať svojich záujmov za každú

cenu, ktorá bude citlivá voči potrebám druhých, nebude koristnícka voči prírode, hlavne však s tou pokorou, ktorá prijíma a uznáva, že je tu Nieкто, kto nás nekonečne presahuje, Kto má ozajstnú moc a Kto stojí za všetkým týmto dianím.

Veľa sa v týchto dňoch učíme o moci štátu. Sme radi, keď koná v záujme záchrany svojich občanov. Zároveň vidíme, aká je táto moc vratká, ako rýchlo môže byť zneužitá, ako sa môže stať bezradnou, alebo dokonca ohrozujúcou. Tu chcem poukázať na moc kráľovstva, toho Božieho, ktorá sa prejavila dokonalým spôsobom v Pánovi Ježišovi Kristovi. Neprišiel, aby vládol, ale aby slúžil. Hoci mal všetku moc a všetky prostriedky na to, aby sa prejavil ako panovník a vládca, On sa stal služobníkom. V liste Filipským kresťanom sa píše:

Ježiš Kristus, hoci rovný s Bohom, vzdal sa hodnosti, stal sa služobníkom, podobný ľuďom, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži. /F 2, 5-8/

Preto aby nás zachránil, obetoval seba. On sa nechal infikovať naším koronavírusom pýchy, nestal sa pyšným, v pokore niesol túto chorobu a napriek nej pomáhal druhým, spravil všetko pre ich záchranu, až po sebaobetovanie. To dokáže iba ozajstná láska.

Tu však tento príbeh nekončí. Má svoje veľké pokračovanie:

Preto ho /Ježiša Krista/ Boh nadmieru povýšil a dal mu meno nad každé meno, aby sa v Ježišovom mene skláňalo každé koleno tých, čo sú aj na nebi, aj na zemi, aj pod zemou, a každý jazyk aby na slávu Boha Otca vyznával, že Ježiš Kristus je Pán. /F 2, 9-11/

Koronavírus nás dostáva na kolená. Ale to je dobre. Ak dokážeme skloniť kolená pred tým, ktorý je Pán, potom to zvládneme.

Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť. /Jak 4,6/

Využime tento vzácny čas milosti, ktorý sa nám ponúka na návrat.

Návrat bude ťažký, bude zrejme iný, ako si ho všetci predstavujeme. Keď to aj v našej krajine ustojíme čo najlepšie a s čo najmenšími stratami, postihnutý je celý svet, jedná sa o uzdravenie celého sveta. My sme len jeho maličkou súčasťou, zúfalo odkázanou na zdravé fungovanie druhých.

Len pred pár dňami sme za najväčší problém našej spoločnosti považovali nevraživosť, nenávisťné reči a prejavy. Dnes máme všetci „náhubok“. Keby nás táto skúsenosť priviedla aspoň k tomu, že keď dáme dole masky, už sa z našich úst nebudú rinúť zlomyseľné a nenávisťné reči, ale vyznania, že Ježiš je Pán.

Ján Hroboň, biskup ZD

Domáca pobožnosť na 6. nedeľu pôstnu s čítaním paší (05. apríl 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 99

3. Čítanie paší na Kvetnú nedeľu od bodu „Apoštolský pozdrav“ po bod „Kázeň Božieho slova“

4. Zamyslenie nad Božím slovom (J 13, 3 - 5)

S úctou si vypočujme slová Písma, ktoré sú zapísané v evanjeliu podľa Jána 13, 3 - 5:

„Ježiš vediac, že Mu Otec všetko dal do rúk a že od Boha vyšiel a k Bohu ide, vstal od večere, zložil rúcho a vezmúc zásteru, opásal sa. Potom nalial vodu do umývadla, začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou, ktorou bol opásaný.“

Milí bratia a sestry!

Dnešná nedeľa nesie svoje označenie – kvetná – na pamiatku slávnostného vstupu Pána Ježiša Krista do Jeruzalema. Vtedy bola Jeho cesta vystlaná kvetmi a palmovými ratolesťami, vtedy Mu ľud volal na slávu. Nejde však len o túto jednu udalosť. Ňou sa iba začína reťazec ďalších udalostí, ktoré cez zajatie, vypočúvanie a mučenie Pána Ježiša Krista vedú až k Jeho smrti.

V okamihu, keď Pán Ježiš slávnostne vstupuje do Jeruzalema, má pred sebou už len niekoľko desiatok hodín života. Len niekoľko desiatok hodín stačí na to, aby sa slávne „Hosana“ zmenilo na „Ukrižuj Ho!“

Slová evanjelistu Jána nás vovádzajú do atmosféry poslednej večere Pána Ježiša Krista s učeníkmi. On vie, že čoskoro zomrie, vie, že poslednýkrát stoluje so svojimi blízkymi. Vie, že udalosti už spejú ku koncu a Jeho smrť je neodvratná. Času je málo, možnosti už takmer žiadne. Človek v takej situácii spravidla podlieha skepse. Len si to predstavme: človek, ktorý dlhodobo na niečom pracuje – vedec hľadá nový liek, umelec píše nové veľdielo, učiteľ učí, stavbár stavia nové domy - zrazu stojí na prahu smrti, od ktorej ho delí len niekoľko hodín. Čo už teraz objaví? Čo už postaví? Koho už čo naučí? Čo neurobil doteraz, už nemá čas napraviť. Je teda koniec a človek je už úplne bezmocný. Avšak nie Pán Ježiš.

To prvé, veľmi pozoruhodné, ba až zarážajúce je slovo, ktoré nám hovorí, že Pán Ježiš má práve teraz všetko v rukách. Nenachádza sa teda v stave záverečnej rezignácie. Nehľadí späť, nerekapituluje čo všetko stihol a čo všetko ešte mohol stihnúť. Práve naopak: vie, že práve teraz ide do tuhého. Vie, že od Boha prišiel, vie, že k Bohu ide a vie, že Božiu vôľu musí plniť až do konca. Prežíva teda rozhodujúce okamihy – okamihy, v ktorých najviac záleží a bude záležať práve na ňom. Okamihy, od ktorých závisí, či bude ľudstvo spasené alebo nie. Dobré vie, že ak On teraz zlyhá, už nikto iný nebude mať šancu spasiť svet

a zachrániť hriešnikov. Je fascinujúce, ako sa aj na pozadí zdanlivo bezvýznamných udalostí dejú veľké veci. Pán Ježiš, zdanlivo porazený a zajatím vrcholne obmedzený vo svojom verejnom účinkovaní a akomkoľvek konaní, práve teraz koná to najdôležitejšie z celého svojho diela.

Druhým zaujímavým poznaním je slovo o tom, ako Pán Ježiš využíva čas, ktorý ešte má. Vie, že poslednýkrát sedí s učeníkmi, vie, že poslednýkrát má možnosť s nimi slobodne hovoriť. Čakali by sme, že im bude prehovárať do duše, dávať im posledné pokyny k ich nastávajúcej úlohe. Dobre to poznáme. Ak rodič odchádza na pár dní z domu, ešte vo dverách má množstvo usmernení pre deti, ktoré zanecháva doma. Pripomína im, aby načas šli spať, nezabudli vyvetrať, nenechávali zasvietené a mnoho iných rád. Rovnako šéf, ktorý odchádza na dlhší čas a necháva firmu zamestnancom, má pre nich mnoho usmernení. Nečakali by sme to isté aj od Pána Ježiša? Nejakú taktickú poradu? Ved' On o pár hodín zomrie a bude na nich, aby niesli evanjelium do celého sveta. Nie je práve toto chvíľa na to, aby im k tomu ešte dačo povedal?

On však nič také nerobí. Namiesto toho im dáva prikázanie lásky a svoju lásku hneď dokazuje službou, keď berie zásteru a umýva učeníkom nohy. Je to vlastne skutočná taktická porada, ktorá však nehovorí o tom, ako treba ľudí presviedčať, čím ich zaujať, čo im nasľubovať či ako ich zaviazať k viere v Boha. Je to porada, kde Majster dokazuje svoju lásku službou. Učeníci tomu porozumeli a presne tak v prvej cirkvi aj fungovali. Ich vzájomná láska

sa prejavovala vo vzájomnej službe, pomoci i štedrosti. Listy apoštolov sú plné nabádania k vzájomnej službe, pretože práve tak sa má dokazovať skutočná kresťanská láska. Nič viac nie je potrebné.

My si dnes často lámeme hlavu nad tým, ako osloviť čo najviac ľudí. Chceli by sme mať plné kostoly a organizujeme mnoho konferencií a porád, od ktorých očakávame, že nám dajú návod, ako na to. Pritom ten najjednoduchší a najlepší návod dostávame od samotného Pána Ježiša Krista: milovať sa navzájom a slúžiť si. To je to, čo robili prví kresťania a čo zaujalo všetkých, takže sami zatúžili byť súčasťou tohto „tela Kristovho“.

Dnešné dni nám dávajú veľa príležitostí k prejavovaniu lásky a k službe. V časoch, kedy svet zachvátila pandémia novej choroby sme to práve my, kresťania, ktorí môžeme prejavovať lásku blíznym a možno im aj poslúžiť praktickou pomocou. Možno aj v našom okolí je niekto, kto nikoho nemá a uvíta, ak mu urobíme nákup. Možno sa môžeme zapojiť do nejakej dobrovoľnej služby, organizovanej mestom či humanitnou organizáciou. No aj keď sami nemôžeme vyjsť z bytu, možno môžeme zavolať niekomu, kto je tiež doma sám a potešiť ho pekným slovom, priateľským záujmom či sa za blíznym, bratov i sestry a celý svet modliť. Kto iný ak nie my, kresťania, môžeme a máme byť pripravení a ochotní k službe lásky.

Pán Ježiš nám k tomu dnes dáva príklad. On sám ide ešte ďalej, ved' to, že umiera za nás a za celý svet je tiež

jedna veľká služba lásky – služba dokonalého Božieho Baránka a služba bezodnej Božej lásky. Jeho láska a Jeho služba sú jedinečné a neopakovateľné. My sami sme prijímateľmi tejto Jeho lásky a môžeme Mu preto za to ďakovať. Nemali by sme však ostať len pri tom. Ak sme sami dostali, je na nás, aby sme ďalej dávali. Veď máme v rukách veľa.

Zdanlivo bezmocný Ježiš Kristus na prahu smrti má všetko v rukách. Je chybou, ak sa kresťan či cirkev v dnešnom konzumnom svete vzdáva svojej misijnej služby mysliac si, že aj tak Božie slovo nikto nechce počuť a Pána Ježiša Krista nikto nechce nasledovať. Máme v rukách veľa – máme Božie slovo, máme evanjelium – tie poklady, ktoré uzdravujú, potešujú a posilňujú svet. Nie sme bezmocní a nemáme prázdne dlane. Prichádzajme teda k ľuďom, bratom, sestrám ale aj k opusteným susedom či známym a službou im prejavme lásku, aby tak videli, že patríme Ježišovi Kristovi. Takouto službou vydáme najlepšie svedectvo svojej viery a ľudia v našej láske budú môcť uvidieť Pána Ježiša Krista a sami Mu možno za našu službu ďakovať. Amen.

Pomodlime sa:

Milosrdný náš Pane a Spasiteľu, Ježiši Kriste, ďakujeme Ti za príklad lásky a služby, ktorý si nám dal, stojac na prahu bolestnej cesty na kríž. Ďakujeme Ti, že Ty sám si nás tak miloval, že si svoj svätý život položil za nás. Prosíme Ťa, odpusť nám, ak sami neraz zlyhávame v prejavovaní lásky a nechce sa nám urobiť niečo pre iných, hoci by sme mohli. Pomôž nám svojím Svätým Duchom a rozhorli nás k láske

a službe, aby sme aj v tomto trpiacom svete mohli priniesť iskierku svetla, lásky, pomoci a nádeje niekomu, kto to potrebuje. Prosíme tiež za tento svet a jeho utrpenie. Uzdrav ho, uzdrav chorých, upokoj vydesených, poteš plačúcich a osláv svoje meno, aby všetci videli veľkosť Tvojej moci a slávy. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:
Otče náš, ktorý si v nebesiach...

5. Pieseň ES 92

6. Záverečné požehnanie

Prijmite požehnanie:

Sám Boh pokoja nech vás skrz-naskrz posväťí a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista nech zachová vášho neporušeného ducha, dušu a telo bez úhony. Amen.
